

Slepec na hostině

Lidé si dnes stále na něco stěžují: Stěžují si na svého partnera, na nedostatek peněz, na krátkou dovolenou, na svého zaměstnavatele, na špatně plodící zahradu, na střechu, kterou zatéká, na svého souseda, na své děti, na své rodiče. Nářky se stávají módou dnešní doby. Lidé si ulevují tím, že si mohou druhému postěžovat, jak je všechno špatné, jak se jim nedaří, jak vláda vede špatnou politiku, jak je stále vysoká inflace, jak je na všechno stále méně a méně peněz, jak se rozmáhá násilí atd.

Nedávno jsem se procházel po jedné kavárně a vyslechl útržky rozhovorů různých lidí. Skoro osmdesát procent z nich tvořily stížnosti. Samotná stížnost však do života člověka nic užitečného nepřinese. Stížnost možná ulevuje bolestem, ale žádné východisko do života nepřináší.

Na jedné velmi dobře zorganizované hostině se udál zvláštní příběh. Z počátku jsem nevěřil, kolik lidského umu bylo věnováno přípravě různých pochoutek nabízených na prostřených stolech. Počínaje předkrmy, teplými a studenými jídly, různými pochutinami, a konče variacemi sladkostí a nápojů. Skvělý dojem dotvářela i skupina dobře oblečených číšníků.

Co se však nestalo? Na hostinu se, pravděpodobně omylem, dostal slepý člověk. Zřejmě byl značně vyhládlý, a tak se začal vyptávat, zda by zde nebylo něco malého k jídlu. Hosté na něj hleděli z počátku rozpačitě - zřejmě si dělá legraci, mysleli si..., ale pak si všimli, že tento člověk nevidí.

Pokrmů sice bylo všude kolem dost, ale on je neviděl. Všechny stoly byly plné, a on přesto neviděl svoji příležitost. Neviděl hojnost a neviděl dostatek, neviděl krásu. A proto se musel ptát.

Život kolem nás je plný hojnosti, plný krásy, plný nadšení. Lidé však jako by byli slepí a nevidí. Nejsou schopni rozpoznat kolem sebe vše, co jim současný život nabízí, a tak prosí a žadoní. Nevidí a trápí se. Není to ale zapotřebí.

Člověče, prohlédni! Ale jak? Je možné vůbec spatřit všechnu hojnost a nadšení a krásu kolem sebe? Vše, co v životě prožíváme, záleží na nastavení našeho mozku, na tom, jakým způsobem vidíme či nevidíme. Někdo si myslí, že je nádoba z půlky plná, a jiný tvrdí, že je z půlky prázdná. Samozřejmě, nechceme se zde zabývat pozitivním myšlením a přesvědčovat sama sebe, že to špatné, co mám, je přece určitě dobré.

Nikdy nepřekročíte svůj vlastní stín. Podívejte se na svůj život a udělejte si krátké hodnocení. Napište si své čtyři oblasti: Práce, peníze, zdraví a vztahy. A na stupnici nula až deset si ohodnoťte, jak se v nich cítíte. Nula je nejhorší možný zážitek, nejhorší možná varianta, desítka nejkrásnější možná varianta. Napište si, jak se v dané oblasti cítíte právě teď. Ohodnoťte si každou oblast svým číslem.

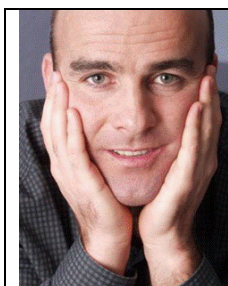
A pak se zeptejte sami sebe, kde v těchto čtyřech oblastech mám „desítku“? Co by se muselo stát, abych v každé z nich pociťoval „desítku“? Co by se muselo stát v oblasti peněz, abych ji ohodnotil desítkou? Co by se muselo stát v oblasti práce, zdraví a vztahů, abych v nich prožíval „desítku“? Všimáte si? Váš mozek vás přesně navede, kde máte vlastní zdroj pohody, a když to víte, můžete si položit otázku: „Proč už tam dávno nejsem?“ Je to proto, že vás váš vlastní navigační systém, který máte uložený ve své hlavě, vedl jiným směrem.

Důležité ale je, že víte, kam se chcete dostat. Je jedno, kde se právě nacházíte, podstatné je, že víte, kde chcete být. Proto se pokuste tyto své „desítky“ definovat a sestavit si jednoduchý plán, jak se k nim dostat.

Další pomůckou, kterou vám chci připomenout, je systém [emočních vzorců](#). Tam, kde právě jste, jste díky svým rozhodnutím učiněným v minulosti. Tato rozhodnutí jste udělali dobrovolně, na základě pokynů svého mozku. Tato rozhodnutí jsou vykalkulována s pomocí emočních nastavení, která popisujeme emočními rovnicemi. Dobrovolně jste se dostali právě tam, kde nyní jste.

Pokud tyto své rovnice odhalíte a nastavíte si je podle toho, kde chcete být, zcela přirozeně se vám za několik měsíců dostane úžasné zkušenosti. Zjistíte, že ve všech 4 kvadrantech se blížíte k „desítkám“.

Nezůstávejme tedy v životě slepí. Byla by to škoda. Život stojí za to, aby byl žit a aby byl žit naplno.

© Napsal ing. Aleš Kalina

Kouč v oblasti osobního rozvoje

(práce, peníze, vztahy, zdraví)

Email: kalina@mujkouc.cz

www.mujvztah.cz

www.foto-mluvi.cz

www.mamdepku.cz

Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na [www stránky](#).